

בבית המשפט העליון בירושלים

בע"מ 1350/13 - ד'

לפני : כבוד הרשמת ליאת בנמלך

המבקש : פלוני

נ ג ד

המשיבה : פלונית

בקשה למחיקת ההליך

החלטה

בפניי בקשה למחיקת ההליך שבכותרת על הסף.

1. ענייניו של ההליך הינו בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז מיום 28.11.2012 אשר דחה ערעור שהגיש המבקש על פסק דינו החלקי של בית המשפט לענייני משפחה בראשון לציון, בו נקבע כי המשיבה זכאית לקבל את יתרת עזבון דודו המנוח של המבקש מתוך הכספים שירש מאביו.

בפתח בקשת רשות הערעור ציין המבקש כי פסק-הדין נשלח לבא-כוחו על-ידי בא-כוח המשיבה ביום 20.1.2013, ובהתאם הוגשה בקשת רשות הערעור ביום 19.2.2013.

2. בבקשה שבפניי נטען כי יש למחוק את ההליך על הסף שכן זה הוגש באיחור. לטענת המשיבה מאתר "נט-המשפט" עולה כי פסק-הדין נשלח לבא-כוח המבקש באמצעות הדואר האלקטרוני עוד ביום 12.12.2012, ועוד טוענת המשיבה כי ביום 14.1.2013 שלח בא-כוחה עותק של פסק הדין לידי בא-כוח המבקש באמצעות הפקסימיליה, ואישר את הגעתו באמצעות מזכירתו של בא-כוח המבקש. על כן, כך

נטען, אין כל יסוד לטענת המבקש לפיה פסק הדין נמסר לו רק ביום 20.1.2013, וממילא ההליך הוגש לאחר המועד הקבוע לכך בדין.

המבקש מצידו טוען כי יש לדחות את הבקשה. ראשית הוא טוען כי פסק הדין לא התקבל במשרד בא-כוחו באמצעות הדואר האלקטרוני ביום 12.12.2012, וכי מן העובדה שצוין כך באתר "נט המשפט" לא ניתן ללמוד כי אכן היתה המצאה כדין למשרדו בפועל. עוד טוען המבקש כי בא-כוחו למד בפועל אודות פסק הדין רק ממכתב שנשלח אליו מאת בא-כוח המשיבה ביום 20.1.2013, בו ציין כי שלח לו את פסק הדין כבר ביום 14.1.2013, ובבירור שערך בדיעבד הסתבר לו כי המכתב מיום 14.1.2013 אליו צורף פסק הדין לא הובא לעיונו ולא תויק בתיק המשרדי הרלבנטי מחמת טעות משרדית. לטענת המבקש בנסיבות אלו יש למנות את הימים שהיו נתונים לו להגשת ההליך למן המועד בו ידע עליו בא-כוחו בפועל, ולחלופין הוא טוען כי אם ייקבע שחל איחור בהגשת ההליך יש להאריך את המועד להגשתו שכן מדובר באיחור קל.

3. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

תקנה 402 סיפה לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984 קובעת כי "ניתנה ההחלטה שלא בפני המערער או המבקש בלי שהוזמן כאמור, יראו כיום מתן ההחלטה את היום שבו הומצא לו העתק ממנה" [ההדגשה הוספה], ונפסק בהקשר זה כי "כלל ההמצאה כדין הוא, אפוא, הכלל הנוהג והמחייב, ועל פיו חייב בעל דין לכלכל את התנהלותו הדיונית" (ראו בש"א 1788/06 קלינגר נ' זקס, פסקה 6 (13.11.2007) (להלן: עניין קלינגר)).

עיון באתר "נט המשפט" מלמד כי פסק הדין נשלח על ידי מזכירות בית המשפט לבא-כוח המבקש באמצעות דואר אלקטרוני. לא הובהר בענייננו האם בא-כוח המבקש ביקש כי החלטות יומצאו לידי בדרך זו, אך גם אם כך הוא (ומשלא נטען כי מתקיימים בענייננו תנאי תקנה 1497 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984 (להלן: תקנות סדר הדין האזרחי)) יש לפנות בהקשר זה להוראת תקנה 497(ב) הקובעת כי במקום בו בוצעה המצאה אלקטרונית מבית משפט לעורך-דין יראו את כתב-בי-הדין שנשלח "ככתב שהומצא במסירה אישית לנמען ביום ובשעת השליחה כפי שמופיעים בשעון פנימי שבמערכת המחשוב של בתי המשפט". ואולם, תקנה זו מוסיפה וקובעת כי "לא יראו את כתב-בי-הדין שנשלח ככתב-בי-דין שהומצא במסירה אישית לנמען

ביום המשלוח, אם הגיש עורך הדין הנמען תצהיר בדבר אי-הגעת כתב בי-הדין אל כתובת הדואר האלקטרוני שמסר". במקרה שבפנינו טוען בא-כוח המבקש בתצהיר אותו צירף לתגובתו כי פסק הדין לא התקבל במשרדו בפועל באמצעות דואר אלקטרוני ומכאן, ובהתאם להוראות התקנות עצמן, כי אין מקום למנות את הימים להגשת ההליך ממועד המשלוח כאמור (ראו והשוו בר"ם 3857/12 הוועדה המקומית לתכנון ולבניה "דרום השרון" נ' עמותת "אלעד הירוקה" (30.8.2012)).

4. אשר למועד בו שלח לראשונה בא כוח המשיבה את פסק הדין לידי בא כוח המבקש - 14.1.2013. למעשה טענת המשיבה בהקשר זה היא כי יש להחיל בענייננו את "חריג הידיעה". יצוין בהקשר זה כי המבקש עצמו אינו טוען כי יש להחיל במקרה דנן את כלל ההמצאה ולמנות את המועד להגשת ההליך למן המועד בו נערכה המצאה כדין על ידי בית המשפט המחוזי - כך שאין מדובר בענייננו ב"תחרות הקלסית" בין "כלל ההמצאה" ובין "חריג הידיעה" (ראו: עניין קלינגר; רע"א 1415/04 סרביאן נ' סרביאן, פסקה 6 (17.10.2004)) או בתחרות בין שני מועדי ידיעה שונים (השוו ע"א 6865/12 גולדברג נ' קרן השתלמות לאקדמאים במדעי החברה והרוח, פסקה 4 (27.3.2013)) - אלא טוען הוא כי יש למנות את הימים להגשת ההליך למן המועד בו ידע אודות פסק הדין בפועל ולא למן המועד בו נשלח אליו פסק הדין על ידי בא-כוח המשיבה אך לא הובא לידיעתו, ובנסיבות העניין סבורני כי יש לקבל את טענתו.

ככלל החלתו של "חריג הידיעה" נעשה במקרים חריגים וקיצוניים בהם "חובת תום הלב הדיונית מחייבת בעל דין לנקיטת צעד דיוני על פי ידיעתו, גם בלא שקיבל המצאה כדין של הפסק" (עניין קלינגר, פסקה 7). ואולם מקום בו בא כוח המבקש לא ידע אודות פסק הדין בפועל שכן מחמת טעות משרדית זה כלל לא הובא לעיונו - טענה אשר נתמכה הן בתצהירו של בא-כוח המבקש והן בתצהירה של המזכירה במשרדו, ולא ראיתי לפקפק בה - סבורני כי לא ניתן לומר כי חובת תום הלב הדיונית מצדיקה לראות במועד המשלוח כאמור כמועד ידיעה קונסטרוקטיבי אשר ממנו יש למנות את הימים הנתונים להגשתו של הליך ערעורי. על כן, ובהעדר כל עוגן של המצאה כדין לידי בא-כוח המבקש, אכן ראוי למנות את הימים להגשת ההליך למן המועד בו ידע בא כוחו אודות פסק הדין בפועל, ומכאן כי ההליך הוגש בתוך המועד הקבוע לכך בדיון.

הבקשה נדחית, אפוא. בנסיבות העניין ונוכח העובדה שסברתה של המשיבה בדבר איחור בהגשת ההליך נבע בין היתר מחמת טעות שאירעה במשרדו של בא-כוח המבקש, לא ראיתי לעשות צו להוצאות.

ניתנה היום, ז' בסיון תשע"ג (16.5.2013).

ליאת בנמלך

ר ש מ ת